

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Església de la resta: tenim futur? (III)

És bonic comprovar que un fill pot constituir un gran missatge. De vegades, en veure famílies passejant un diumenge pel parc, hom sent per dins una certa satisfacció: malgrat com està el món, aquests pares creuen en la vida humana. Engendrar un fill és com un acte de fe.

El fill al qual Isaïes donava la mà per anar a trobar el rei Acas per indicació de Déu, es deia «*Xear-Jai-xub*», que significava «*Una resta tornarà*».

El primer que deuriem pensar el rei i tots els qui contemplaven l'escena en conèixer aquest nom és que s'anunciava una catàstrofe. Si només tornarà una resta, què passarà a la major part del poble? El profeta llançava una amenaça: la por que feia tremolar el rei i tot el poble de Judà estava justificada, perquè el camí que havien triat, és a dir, congraciar-se amb els pobles veïns, concretament amb Assíria, arribant a imitar les seves pràctiques religioses, conduïa a l'autodestrucció. Havien intentat fer-se amics dels altres pobles, mostrant que pràcticament creien el mateix i que els seus déus també mereixien els seus sacrificis, fins i tot els sacrificis humans.

No podem deixar de banda aquest missatge tan important en la tradició profètica, especialment en temps de Quaresma.

La impressió d'empobriment que tenen molts a la vista de les nostres comunitats provoca reflexions diverses. Uns pensen que tot és per causa d'una força secularitzant que domina el nostre món occidental, o fins i tot a la pressió de grups anticatòlics o anticristians que pretenen dominar la cultura. Uns altres opinen que els culpables són dins de l'Església, en els seus responsables o en determinats corrents teològics...

No és el moment de plantejar-nos aquesta qüestió. Com a Església en camí quaresmal, assumim el fet de l'empobriment, de la disminució de forces, també de la falta d'entusiasme, de la baixa creativitat, que certament es pot constatar en les nostres

comunitats. El que sí que ens ha de preocupar és si, una de les causes que ho motiven, és que hàgim perdut seguretat en el que som —Poble de Déu que viu únicament recolzat en la seva veritat i el seu amor— en fer del nostre missatge i la nostra vida quelcom acceptable per al món. En aquest sentit, l'obertura i el moviment cap al món que ens va demanar l'Església en el Concili Vaticà II quedaria sota sospita, la qual cosa seria un greu error. No hi falten els qui denuncien aquesta interpretació equivocada del Concili com una de les causes més importants de l'actual «buidament» de l'Església.

Si això fos així, mereixeríem la denúncia profètica d'Isaïes. L'Església no pot subsistir si no viu de la fe. El papa Benet XVI va advertir sobre l'«aburguesament» que ens amenaça per contagi del món; i el papa Francesc denuncia la «mentalitat mundana» que refreda l'amor a l'Església:

«L'amor es refreda també en les nostres comunitats... Els seus senyals són: l'accídia egoista, el pessimisme estèril, la temptació d'aïllar-se, promoure contínues guerres fratricides, la mentalitat mundana que indueix a ocupar-se només del que és aparent, disminuint d'aquesta manera l'entusiasme missioner...» (*Missatge de Quaresma 2018*)

No tinguem por de l'«empobriment» de l'Església, si ens retorna una identitat perduda o desdibuixada. Una Església és més veritable i més lliure sense falsos suports. Potser aquest serà el camí que l'Esperit ens indica avui.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Dimonis, encara

A l'Evangeli de Marc, que correspon al cicle litúrgic d'aquest any, hi apareixen sovint els dimonis. Jesús en treu d'un home una legió i els envia a ocupar un ramat de porcs que embogeixen i s'estimben (Mc 5,1-20). A la sinagoga de Cafarnaüm, un diable que posseeix un home l'increpa: «Has vingut a destruir-nos?». Jesús se li imposa: «Calla i surt d'aquest home» (Mc 1,21-28).

Als escèptics occidentals d'avui dia, els dimonis ens semblen de pel·lícula. Com si els moderns n'estiguéssim alliberats. Potser no hi són tan visi-

bles, als nostres carrers, però és evident que n'hi ha un munt. Els diables ens tempten i posseeixen. I no cal que els anem a buscar en situacions extremes: el diable de la droga, de l'alcohol i de tota mena d'addiccions. Tampoc cal que l'anem a buscar en la vivència potser menys escandalosa, però igualment esclavitzadora: el dimoni del diner, del poder, de l'ambició, de l'hedonisme que ens fa esclaus de tota mena de plaers. No, no cal que anem tan lluny, a buscar els dimonis. Només cal mirar-nos al mirall: descobrirem la capacitat d'odi que portem a dins per causa de la nostra

identitat política, nacional o cultural. És un dimoni que podreix les relacions laborals, contamina l'ambient familiar, sembla zitzània en les relacions de veïnatge i destrueix la concòrdia en societats plurals com la nostra.

Res no és més difícil, però també més cristià, que enfrontar-se a aquest diable interior que ens fa odiar a aquell que no pensa, sent o viu com nosaltres.

«Calla i surt de dins, diable del nostre petit odi de cada dia!»

Antoni Puigverd

ECO DE LA PALABRA

La Iglesia del resto:
¿tenemos futuro? (III)

Es bello comprobar que un hijo puede constituir un gran mensaje. A veces, al ver a familias pasear un domingo por el parque, uno siente por dentro una cierta satisfacción: a pesar de cómo está el mundo, estos padres creen en la vida humana. Engendrar un hijo es como un acto de fe.

El hijo que Isaías llevaba de la mano al encuentro del rey Acáz por indicación de Dios, se llamaba «Sear-Yasub», que significaba «Un resto volverá».

Lo primero que pensarían el rey y todos los que contemplaban la escena al conocer este nombre es que se anunciaba una catástrofe. Si sólo un resto volverá, ¿qué será de la mayor parte del pueblo? El profeta lanzaba una amenaza: el miedo que hacía temblar al rey y a todo el pueblo de Judá estaba justificado, porque el camino que habían elegido, es decir, congraciarse con los pueblos vecinos, concretamente con Asiria, llegando a imitar sus prácticas religiosas, conducía a la autodestrucción. Habían intentado hacerse amigos de los otros pueblos, mostrando que prácticamente creían lo mismo y que sus dioses también merecían sus sacrificios, incluso los sacrificios humanos.

No podemos dejar a un lado este mensaje tan importante en la tradición profética, especialmente en tiempo de Cuaresma.

La impresión de empobrecimiento que tienen muchos a la vista de nuestras comunidades provoca reflexiones diversas. Unos piensan que todo es debido a una fuerza secularizadora que domina nuestro mundo occidental, o incluso a la presión de grupos anticatólicos o anticristianos que pretenden dominar la cultura. Otros opinan que los culpables están dentro de la Iglesia, en sus responsables o en determinadas corrientes teológicas...

No es el momento de plantearse esta cuestión. Como Iglesia en camino cuaresmal, asumimos el hecho del empobrecimiento, de la disminución de fuerzas, también de la falta de entusiasmo, de la baja creatividad, que ciertamente se puede constatar en nuestras comunidades. Lo que sí nos tiene preocupado es si una de las causas que lo motivan es que hayamos perdido seguridad en lo que somos —Pueblo de Dios que vive únicamente apoyado en su verdad y su amor— al hacer de nuestro mensaje y nuestra vida algo aceptable para el mundo. En este sentido, la apertura y el movimiento hacia el mundo que nos pidió la Iglesia en el Concilio Vaticano II quedaría bajo sospecha, lo cual sería un grave error. No faltan quienes denuncian esta interpretación equivocada del Concilio como una de las causas más importantes del actual «vaciamiento» de la Iglesia.

Si esto fuera así, mereceríamos la denuncia profética de Isaías. La Iglesia no puede subsistir si no vive de la fe. El papa Benedicto XVI advirtió del «aburguesamiento» que nos amenaza por contagio del mundo; y el papa Francisco denuncia la «mentalidad mundana» que enfría el amor en la Iglesia:

«El amor se enfría también en nuestras comunidades... Sus signos son la acidia egoísta, el pesimismo estéril, la tentación de aislarse y plantear guerras fratricidas, la mentalidad mundana que tiende sólo a preocuparse de las apariencias, disminuyendo así el entusiasmo misionero...» (Mensaje de Cuaresma 2018)

No tengamos miedo al «empobrecimiento» de la Iglesia, si él nos devuelve una identidad perdida o desdibujada. Una Iglesia es más verdadera y más libre sin falsas apoyaturas. Quizá sea éste el camino que el Espíritu nos indica hoy.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Ritus de l'elecció dels catecúmens

Els catecúmens són els adults que s'estan preparant per a rebre els sagraments de la iniciació cristiana: baptisme, confirmació i eucaristia.

En el seu camí catequètic, dos catecúmens provinents de les parròquies de Sant Esteve de Cervelló i Sant Mateu de Vallirana, van viure una jornada especial amb la celebració del ritus de l'elecció, a la Catedral de Sant Llorenç, durant l'eucaristia de les

19 h del 1r diumenge de Quaresma, presidida pel bisbe Agustí. Van rebre la unció dels catecúmens i van ser inscrits al Llibre dels elegits. Amb anterioritat, van rebre una catequesi a la Casa de l'Església, amb la participació dels seus padrins i familiars, el rector d'aquestes dues parròquies i tot l'equip de la Delegació per al Catecumenat.

Durant la propera Pasqua, els catecúmens rebran els tres sagraments de la iniciació cristiana.

► **Conferència dels Grups de Diàleg, de Vilafranca.** Dilluns 12 de març, de 21 a 22.30 h. Xerrada «Comentari sobre l'Evangeli de Marc», per Francesc Riera, jesuïta, director de la Cova de Manresa i del seu Centre Internacional d'Espiritualitat. Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. Sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

► **Conferència quaresmal del bisbe Agustí, amb accent «familiar».**

El diumenge 11 de març, a manera de cloenda de la Setmana de la Família, la Delegació de Família i Vida s'adherirà a la celebració de la conferència quaresmal del bisbe Agustí, a les 17.30 h, i de la missa del 4t diumenge de Quaresma, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç. Són convidats, especialment, els agents de Pastoral Familiar als arxiprestats i parròquies.

► **Xerrades quaresmals.** A l'Arxiprestat de Montserrat es realit-

zen dues conferències a Martorell, sota el títol «Donar fruit, a dins i fora de l'Església», seguint el Pla Pastoral d'enguany.

Les xerrades van a càrrec de Mercè Solé, membre de l'Acció Catòlica Obrera i de l'equip Pastoral Obrera del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. La primera va tenir lloc dijous passat, dia 1 de març, i la següent serà el proper dijous, dia 8, a les 19.30 h, al teatre Foment, al costat de la parròquia de Santa Maria de Martorell.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Com més relats estem a Jesús, més serenor interior trobem, fins i tot enmig de les tradicions quotidianes» (10 de gener).

@Pontifex: «Qui no sofreix amb el germà que està patint, fins i tot si és diferent d'ell per religió, llengua o cultura, cal que es preguntin sobre la seva pròpia humanitat» (11 de gener).

@Pontifex: «La trobada amb Déu i amb els germans no pot esperar la nostra lentitud i mandra: la invitació és per a avui!» (13 de gener).

@Pontifex: «Treballem junts per acollir, protegir, promoure i integrar qui està obligat a deixar casa seva i viu moments de gran dificultat» (15 de gener).

XIV Jornades de formació i espiritualitat per al clergat

Del 19 al 21 de febrer, amb el lema «Eficàcia pastoral del nostre ministeri» es van reunir a Montserrat una cinquantena, entre preveres i diaques, que van participar a temps ple o parcial, segons els propis compromisos pastorals.

El primer dia va tenir caràcter de recés quaresmal, amb la predicació del bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell. Els altres dos dies el ponent ha estat Mn. Joan Llidó Herrero, prevere de la Diòcesi de Sogorb-Castelló i antic rector del Seminari i vicari general.

A més de participar amb la comunitat benedictina en les diverses pregàries litúrgiques, els participants també van disposar de moments de col·loqui amb el pare Abat, Josep Maria Soler, i amb el bisbe Agustí Cortés.

24 hores per al Senyor

El papa Francesc, en el seu missatge per a la Quaresma 2018 fa la següent proposta en aquest temps litúrgic: «(...) la iniciativa "24 hores per al Senyor", que aquest any ens convida novament a celebrar el sagrament de la reconciliació en un context d'adoració eucarística. L'any 2018 tindrà lloc el divendres 9 i el dissabte 10 de març, inspirant-se en les paraules del Salm 130,4: "És molt vostre perdonar". A cada diòcesi, almenys una església romandrà oberta durant 24 hores seguides, per a permetre la pregària d'adoració i la confessió sacramental».

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat es materialitzarà aquesta iniciativa a les següents esglésies: Parròquia de Sant Pere, d'Abrera i Parròquia de Sant Esteve, de Sant Esteve Sesrovires. A la Parròquia de Sant Josep Obrer, de Sant Vicenç dels Horts, es realitzarà des de les 9.30 h de dissabte 10 de març fins a la missa vespertina de les 18.30 h, amb la possibilitat de rebre el sagrament del perdó fins a les 13 h. A la Parròquia de Santa Eulàlia de les Roquetes, de les 8 a les 20 h, el dia 10 de març; a la Parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes, amb el mateix horari, el 17 de març.

Els jovent inicia la Quaresma

El passat 18 de febrer, a la tarda, la Delegació de Joventut va convocar dues activitats diferents que es van realitzar simultàniament a la Casa de l'Església. Per una banda, el recés de Quaresma, per començar aquest període fent una estona de silenci, de contemplació, de lectura, de pregària, de reflexió.

Per altra part, estaven convocats els joves que en aquest any rebran el sagrament de la confirmació. A més, també es realitzava un taller per als catequistes per aprofundir en les claus de l'acompanyament, d'acord amb els punts recollits al Pla Pastoral.

Els aproximadament 110 participants en total van finalitzar les seves

activitats conjuntament a la capella de la Casa de l'Església, amb el rès de les vespres, també amb el bisbe Agustí. Any rere any es van consoli-

dant aquestes iniciatives diocesanes que permeten la coneixença entre els grups de joves presents a les parròquies del bisbat.

AGENDA

Reunions del Consell Presbiteral i Consell Pastoral Diocesà.

En la propera setmana es reuneixen aquests dos organismes, amb el bisbe Agustí: dijous 8 de març, amb el Consell Presbiteral; dissabte 10 de març amb el Consell Pastoral Diocesà.

Exercicis espirituals de Setmana Santa a la Casa de Betània.

Del 28 de març a l'1 d'abril, amb les celebracions litúrgiques pròpies del Triduum Pasqual. Director, P. Miquel Coll, sj. Més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Joan Josep de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperç, mr.

6. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. *Sant Feliu de Llobregat*: sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Santes Perpètua i Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Joan de Déu (1495-1550), religiós portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, màrtir.

9. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Santa Francesca Romana (1384-1440), religiosa viuda, fundadora de les Oblates benedictines. *Sant Feliu de Llobregat*: sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Simplicí, pa-

pa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Bou, verge, fundadora de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2, 4-10 / Jo 3,14-21. *Es poden llegir les lectures del cicle A*: 1S 16,1b. 6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9, 1-41 (o bé, més breu: Jo 9,1.6-9. 13-17.34-38)]. Sant Eulogi, prevere de Còrdova i màrtir (859); santa Àurea, verge, abadesa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, verge.

Diumenge III de Quaresma (B)

COMENTARI

El lloc de trobada amb Déu és Crist ressuscitat

El llibre de l'Èxode descriu teològicament el Poble de Déu: alliberat de l'opressió d'Egipte, alimentat per Déu en el camí exodal vers la Terra Promesa, i convidat a segellar una Aliança santa amb el seu Salvador.

La secció 20,22-23,19 presenta el «Codi de l'Aliança» precedit i fonamentat pel Decàleg (o «*deu paraules*») que són clàusules d'un Pacte lliurement assumit.

No s'entenen els *deu manaments* sense Ex 19,1s on el Senyor proposa als de Jacob: «*Si observeu la meua Aliança, sereu la meua possessió personal*». A la proposta, el Poble unànimement respongué: *Complirem tot això que diu el Senyor, que ens ha tret d'Egipte*.

Prediquem un Messies crucificat: Pau no parla de «la creu» com a símbol genèric sinó de *la creu de Crist*.

La seva visió, més que el passat del Gòlgota, mira el present de la predicació dels evangelitzadors marcada per la Creu de Crist. L'Apòstol valora *la creu de Crist* com l'expressió definitiva de la gràcia amorosa de Déu.

Per això on tot parla de feblesa, d'*escàndol i absurd*, mostrant *la debilitat de l'obra de Déu* tant al Gòlgota com ara en la predicació apostòlica, en realitat *hi ha un poder superior al dels homes*.

Amb el cp. 2 l'evangeli de Jn entra en l'anomenat «Llibre dels Signes» amb els *senyals/signes* que els sinòptics anomenen «miracles».

L'episodi en què *Jesús es va fer un fuet de cordes i els tragué tots fora del Temple* la tradició sinòptica el situa com a pòrtic del relat de la Passió. Jn l'avança al cp. 2.

Als sinòptics la cita és de Jr 7,11: *El meu Temple serà anomenat casa d'oració per a tots els pobles*; a Jn la cita profètica es refereix a Za 14,21 *No hi haurà cap més negociant al Temple del Senyor*.

Una bona clau de lectura és llegir Jn 2 com avançament del resultat de l'obra de Jesús:

a) ens dóna un *vi* (símbol de salvació a Canà) en quantitat i qualitat totalment superior al fins ara experimentat (v. 1-12).

b) L'antic lloc preferent de trobada amb Déu —el Temple de Jerusalem—, més que purificat, queda substituït pel *santuari del seu cos* ressuscitat que és el definitiu i perfecte *Temple* de l'encontre amb Déu (v. 13-25).

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17) (Versió abreujada)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules:

«Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.»

«No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.»

«Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Esriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Esriptura i en aquesta paraula de Jesús. Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 20,1-17) (Versión abreviada)

En aquellos días, el Señor pronunció estas palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí. No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Recuerda el día del sábado para santificarlo. Honra a tu padre y a tu madre, para que se prolonguen tus días en la tierra, que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás falso testimonio contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo. No codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de tu prójimo.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye a los ignorantes. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

El temor del Señor es puro / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,22-25)

Hermanos:

Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero para los llamados —judíos o griegos—, un Cristo que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les espació las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí: no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre». Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora». Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?». Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré». Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?». Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y creyeron a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús. Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba a ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.